

Crna Gora
GLAVNI GRAD PODGORICA
GRADONAČELNIK

Broj: 01-018/20-4770/1
Podgorica, 22.07.2020. godine

Crna Gora
Pisarnica - Glavni grad - Podgorica

Primijeno: 23-07-2020				
Org. led.	Uo. list. broj	Redni broj	Prilog	Vrijednost
02-	016	/	607	
20				

**PREDSJEDNIKU SKUPŠTINE GLAVNOG GRADA
PODGORICE**

PODGORICA

Shodno članu 100 Statuta Glavnog grada („Službeni list CG-Opštinski propisi“, broj 08/19), u prilogu Vam dostavljam **Prijedlog izmjene Programa podizanja spomen-obilježja za 2019.godinu**, radi stavljanja u proceduru Skupštine Glavnog grada Podgorice.

Za predstavnika predlagača koji će učestvovati u radu Skupštine i njenih radnih tijela, prilikom razmatranja ovog materijala, određena je **Ana Medigović**, sekretarka Sekretarijata za kulturu i sport Glavnog grada Podgorica.

GRADONAČELNIK,
dr Ivan Vuković

Na osnovu člana 8 stav 2 i člana 13 stav 1, a u vezi sa članom 38 Zakona o spomen-obilježjima („Službeni list Crne Gore“, broj 40/08, 40/11 i 2/17) i člana 54 stav 1 tačka 52 Statuta Glavnog grada („Službeni list Crne Gore – opštinski propisi“, broj 08/19), uz prethodno pribavljenu saglasnost Ministarstva kulture Crne Gore, Rješenje broj _____ od _____ 2020.godine, Skupština Glavnog grada – Podgorice, na sjednici održanoj dana _____ 2020. godine, donijela je

I Z M J E N U

Programa podizanja spomen-obilježja za 2019. godinu

Član 1

U Programu podizanja spomen-obilježja za 2019. godinu („Službeni list Crne Gore – Opštinski propisi“, br.8/19, 40/19 i 1/20), u poglavlju II tačka 5 i u poglavlju III tačka 5 broj „2019“ zamjenjuje se brojem „2020“.

Član 2

Izmjena Programa stupa na snagu danom donošenja, a objaviće se u „Službenom listu Crne Gore – opštinski propisi“.

Broj: _____
Podgorica: _____ 2020. godine
Skupština Glavnog grada – Podgorice
Predsjednik Skupštine,
dr Đorđe Suhih

O b r a z l o ž e n j e

Pravni osnov

Pravni osnov za donošenje ovog programa sadržan je u čl. 8, 13 i 38 Zakona o spomen-obilježjima („Službeni list Crne Gore“, broj 40/08, 40/11 i 2/17), kojima je propisano da se spomen-obilježja podižu u skladu sa programom podizanja spomen-obilježja koji donosi skupština opštine, glavnog grada i prijestonice, uz saglasnost organa državne uprave nadležnog za poslove kulture; da skupština opštine može donijeti program samo u okviru date saglasnosti nadležnog organa; da se izmjena, dorada, izmještanje, zamjena i uklanjanje spomen-obilježja vrši po postupku propisanom za podizanje spomen-obilježja, kao i u članu 54 stav 1 tačka 52 Statuta Glavnog grada („Službeni list Crne Gore – opštinski propisi“, broj 08/19), kojim je propisano da Skupština Glavnog grada donosi program podizanja spomen-obilježja.

Razlozi za donošenje

Programom podizanja spomen-obilježja za 2019. godinu planirano je podizanje spomenika Jeleni Savojskoj u Podgorici kao i izmjena i dorada Spomenika posvećenog poginulim borcima NOR-a i narodne revolucije i žrtvama fašističkog terora palim 1941–1945. koji se nalazi se na Orljevu, Medun, Kuči. S obzirom na okolnost da, iz objektivnih razloga, spomenik nije mogao biti postavljen u 2019. godini, niti izvršena izmjena i dorada na drugom spomeniku pristupilo se izmjeni Programa, u cilju određivanja novog roka.

Izmjena u dijelu roka za podizanje spomenika uslovljena je potrebom usaglašavanja sa okolnošću da će se spomenik izmijeniti i doraditi u 2020. godini, pa su, s tim u vezi i razlozi hitnosti koji upućuju na potrebu stupanja na snagu ovog akta danom donošenja.

Na osnovu navedenog, predlaže se Skupštini Glavnog grada Podgorice da donese izmjenu Programa podizanja spomen-obilježja za 2019. godinu.

Prečišćeni tekst Programa podizanja spomen - obilježja za 2019. godinu obuhvata sljedeće propise:

1. Program podizanja spomen - obilježja za 2019. godinu ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 008/19 od 21.02.2019),
2. Dopune Programa podizanja spomen-obilježja za 2019. godinu ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 040/19 od 07.10.2019),
3. Dopune Programa podizanja spomen-obilježja za 2019. godinu ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 001/20 od 03.01.2020), u kojima je naznačen njihov dan stupanja na snagu.

PROGRAM

podizanja spomen - obilježja za 2019. godinu

("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 008/19 od 21.02.2019, 040/19 od 07.10.2019, 001/20 od 03.01.2020)

Uvod

Ovim programom, u skladu sa Zakonom o spomen-obilježjima ("Službeni list Crne Gore", broj 40/08, 40/11 i 2/17) utvrđuju se spomen-obilježja koja će se podići na teritoriji Glavnog grada - Podgorice u 2019. godini, odnosno izmijeniti, doraditi, izmjestiti i zamijeniti, način i razlog podizanja, opis simboličkog značenja kao i drugi elementi neophodni za sprovođenje Programa.

Spomen-obilježjima se, shodno članu 1 navedenog zakona, trajno obilježavaju značajni događaji, čuvaju uspomene na istaknutu ličnost, njeguju ljudski ideali i kulturno-istorijske tradicije i odaje počast borcima za slobodu, civilnim žrtvama rata i masovnim stradanjima ljudi.

Spomen-obilježje je spomen-objekat koji izgledom, sadržajem, oznakama ili natpisom doprinosi trajnom očuvanju vrijednosti iz stava 2 ovog Programa.

I

Podizanje spomen-obilježja postavljanjem spomenika Ivanu Crnojeviću

1. Ivan Crnojević, jedan od najznačajnijih crnogorskih vladara, Gospodar Zete od 1465. do 1490. godine i osnivač Cetinja.

Na čelo Crne Gore, Ivan Crnojević dolazi nakon smrti oca Stefana kao već zrio čovjek, sa značajnim iskustvom na vojnom i političkom polju. Čitavu njegovu vladavinu obilježila je mudrost i hrabrost u interesu održavanja države, koja se nalazila između dvije sukobljene sile, Venecije i Turske.

Granica države Ivana Crnojevića išla je tada od ostrva Vranjina rijekom Moračom do njenog spoja s rijekom Zetom, a zatim rijekom Zetom do Ostroga i Budoša.

Od Budoša granica je išla preko Pustog lisca do Crkvice, iznad Risna, a zatim planinskim vijencem prema Lovćenu. Sa Lovćena granica se spuštala prema Poborima, a od Pobora je išla ka moru. Otprilike na prostoru između Miločera i Svetog Stefana država Crnojevića je izlazila na more. Oblast Paštrovića, koja se pruža prema sjeveroistoku, i oblast Crmnice koja izlazi na Skadarsko jezero, bile su samo pod nominalnom vlašću Crnojevića. Nominalna vlast Crnojevića bila je i nad Grbljem, gdje je crnogorski vladar imao svoje solane. Stolovao je najprije na Žabljaku, od 1478. godine prijestolnica države Crnojevića bila je na na Obodu (Riječki grad), a zatim je prenesena na Cetinje, gdje je Ivan Crnojević podigao dvor, 1482. godine, i manastir sa crkvom posvećenom Bogorodici, 1484. godine. Tako su, izgradnjom dvora i manastira udareni temelji gradu Cetinju, prijestonici i sjedištu mitropolije Crne Gore. Manastir na Cetinju sa crkvom posvećenom Rođenju Bogorodice, iako najmlađi graditeljski poduhvat Ivana Crnojevića, u arhitektonskom pogledu, može se smatrati njegovim najsloženijim zdanjem. Prelom u njegovom shvatanju uloge umjetnosti nastupio je, svakako, prilikom njegovog boravka u Italiji, između 1479. i 1481. godine. Život na Zapadu pretvorio je velikog ratnika u pristašu najsavremenijih gotičko-renesansnih umjetničkih stremljenja. I misao o osnivanju štamparije nesumljivo je postojala još kod Ivana Crnojevića, koji je u Italiji imao prilike da se upozna ne samo sa štampanim knjigama već i sa samim štamparijama i tehničkim postupkom koji se u njima primjenjivao.

Crnogorski vladar, koji je od oca naslijedio titulu "veliki vojvoda", koristi od kraja šezdesetih godina 15. vijeka vladarsku titulu "gospodar" (dominus), koju su prije njega koristili Balšići. Poslije 1481. upotrebljavao je i pečat s natpisom "Ivan Crnojević, gospodar zetski". Vladarska porodica Crnojevića imala je i svoj grb (dvohlavi bijeli orao) i zastavu (crveno polje sa grbom u sredini).

Tokom svoje vladavine, uspio je da obezbijedi potpunu unutrašnju autonomiju i suvereno je odlučivao o svim unutrašnjim pitanjima, saobražavajući svoje postupke i svoju politiku s promjenama koje su već bile jasne u životu naroda. Mala Crna Gora ostala je tako pred kraj 15. vijeka posljednja oaza u kojoj se još održala izvjesna samostalnost domaćeg vladara.

Crnogorci su vjekovima držali u pamćenju i slavili svoga zaslužnog gospodara. Ostala su brojna svjedočanstva u istoriji, poeziji i narodnoj tradiciji, narodnim pjesmama, legendama i brojnim toponimima. Po njemu su nazivani izvori, rijeke, šume, vinogradi, putevi i prolazi, pećine, utvrđenja, dvorovi, crkve, mlinovi, ribolovi, kamene stolice na brdima, lovišta i katuni itd.

Podizanjem spomenika Ivanu Crnojeviću trajno se čuvaju uspomene na jednu od najznačajnijih ličnosti crnogorske istorije, posebno zaslužnu za državni, društveni, ekonomski i kulturni razvoj Crne Gore.

2. Vrsta spomen-obilježja koja će se podići Ivanu Crnojeviću je spomen-objekat - SPOMENIK.
3. Spomen-obilježje - SPOMENIK posvećen Ivanu Crnojeviću podići će Glavni grad na inicijativu "Zetogradnja" DOO.
4. Sredstva za podizanje spomenika obezbjeđuje "Zetogradnja" D.O.O.
5. Rok za podizanje spomenika je decembar 2019. godina.
6. U realizaciji podizanja ovog spomen-obilježja, u skladu sa Zakonom, donijeće se posebna odluka.

II

Podizanje spomen-obilježja postavljanjem spomenika Jeleni Petrović Savoja, princezi Crne Gore i kraljici Italije

1. Jelena Petrović-Njegoš, udata Savoja (Cetinje 1873 - Monpelje, 1952)

Princeza Jelena Petrović-Njegoš rođena je 1873. godine, kao jedno od dvanaestoro djece crnogorskog kralja Nikole Prvog Petrovića i kraljice Milene. Krstio je ruski car Aleksandar Drugi Romanov. Odrasla je uz švajcarsku guvernantu. Pored vaspitanja u crnogorskoj porodici, Jelena je obrazovanje sticala u aristokratskom Djevojačkom institutu Smoljni u Petrogradu. Njen život obilježili su tragični preokreti, otac i muž za njenog života ostali su bez svojih kruna, ali i brojna dobročinstva.

Za Viktora Emanuela Savojskog, princa od Napulja, udala se 1896. godine. Brakom sa kraljem Viktorom, princeza Jelena Petrović-Njegoš je ojačala staru savojsku dinastiju, podarila joj je petoro djece (Jolanda, Mafalda, Umberto, Đovana i Marija), a zbog dobročinstva postala omiljena u italijanskom narodu. Tome svjedoče imena važnih ulica, institucija, posebno bolnica i humanitarnih ustanova u cijeloj Italiji. Među mnogim potvrđama Jelene kao smirene, skromne, požrtvovane, solidarne, ukoliko narodne kraljice je i njena uloga nakon zemljotresa u Mesini, gdje se lično angažovala oko povrijeđenih, radeći kao bolničarka, starajući se i oko evakuacije teže povrijeđenih.

Sa istom posvećenošću pomogla je ugroženima tokom Prvog svjetskog rata, a kraljevsku rezidenciju, vilu Kvirinal, pretvorila je u bolnicu, radeći u njoj kao medicinska sestra.

Zbog nesebične požrtvovanosti bila je veoma popularna i sve velike evropske nacije su joj dodijelile ordenje i odale priznanje, a 1937. godine od pape Pija XI dobila je Zlatnu ružu za svoj humanitarni rad.

Danas najveća bolnica u Napulju nosi ime "Regina Elena", a činjenica da je u Mesini 1960. godine, dakle u vrijeme italijanske republike, podignut veliki spomenik kraljici Jeleni, svjedoči o tome koliko poštovanje Italija i njen narod imaju prema Jeleni.

Godine 1946. Savoje odlaze u egzil, u Aleksandriju. Nakon Viktorove smrti 1947. godine, Jelena boravi u Francuskoj, u Monpeljeu, gdje je i umrla, 1952. godine.

Posmrtni ostaci kraljice Italije i crnogorske princeze, poslije 65 godina, 15. decembra 2017. godine preneseni su u Italiju i sahranjeni u marjanskom svetištu Vikaforte, kod Mondove, na području Kunea, u regiji Pijemont.

Najljepšim osobinama koje mogu krasiti čovjeka, princeza Jelena Petrović-Njegoš je tokom dvadesetog vijeka, na najbolji način gradila most između Crne Gore i Italije i predstavljala Crnu Goru, ostavivši ime naše države upisano u istoriji Italije.

2. Vrsta spomen-obilježja koja će se podići Jeleni Petrović Savoja je spomen-objekat - SPOMENIK.
3. Spomen-obilježje - SPOMENIK posvećen princezi Jeleni podići će Nevladina fondacija "Fondacija za izgradnju spomenika princezi Jeleni" u saradnji sa Glavnim gradom.
4. Sredstva za podizanje spomenika obezbjeđuje Nevladina fondacija "Fondacija za izgradnju spomenika princezi Jeleni".
5. Rok za podizanje spomenika je decembar 2019. godina.
6. U realizaciji podizanja ovog spomen-obilježja, u skladu sa Zakonom, donijeće se posebna odluka.

III

Izmjena i dorada spomen-obilježja - Spomenika posvećenog poginulim borcima NOR-a i narodne revolucije i žrtvama fašističkog terora palim 1941-1945. na Orljevu - Medun

1. Spomenik posvećen poginulim borcima NOR-a i narodne revolucije i žrtvama fašističkog terora palim 1941-1945. nalazi se na Orljevu, Medun, Kuči. Autori spomenika su Periša Vukotić, arhitekta i Luka Tomanović, akademski vajar. Podignut je 1961. godine. Na njemu su uklesana imena narodnih heroja, boraca i žrtava fašističkog terora.
2. Izmjenom i doradom predviđena je zamjena oštećenih djelova spomen-obilježja, nastalih usljed protoka vremena i atmosferskih uticaja na način i u mjeri kojom se obezbjeđuje prvobitni izgled spomenika, ispisivanje i korekcija imena i srednjeg slova izvorno uklesanih imena, ispisivanje nepravredno izostavljenih imena boraca i žrtava NOR-a i uređenje lokacije oko spomenika.
3. Izmjenu i doradu vrši Glavni grad - Podgorica, NVU Fond za razvoj Kuća "Marko Miljanov" i JU Muzeji i galerije, prema projektu rekonstrukcije spomenika na Orljevu JU Muzeji i galerije.
4. Sredstva za ovu aktivnost obezbjeđuje NVU Fond za razvoj Kuća "Marko Miljanov".
5. Rok za izmjenju i doradu Spomenika je decembar 2019. godine.
6. U realizaciji izmjene i dorade ovog spomen-obilježja, u skladu sa Zakonom, donijeće se posebna odluka.

IV

Podizanje spomen-obilježja davanjem naziva javnom objektu - ulicama i bulevaru

- 1.1. ULICA DRAGOMIRA DRAGOG ČEJOVIĆA (DUP "Drač - Cvijetin brijeg"), prostire se od Kapadžića mosta na Ribnici i ide paralelno sa Ribnicom do Ulice Pete proleterske, s jednim krakom do obale Ribnice. Planirana dužina sa dva kraka je oko 400 m.

DRAGOMIR DRAGI ČEJOVIĆ (1934-1959), dvostruki šampion Jugoslavije u motociklizmu i sedmostruki prvak Crne Gore u brzinskoj vožnji.

Rođen je u Podgorici. Sa 13 godina postaje član AMD "Bećo Lazović". Karijeru je započeo 1949. godine, na nekoliko lokalnih trka i na Državnom brdskom prvenstvu, staza Kotor - Njeguši. Na prvenstvu Crne Gore 1952. godine na Cetinju je drugi. Iste godine takmiči se na Međunarodnom drumskom prvenstvu u Sarajevu i u trci motocikala od 125 kubika osvaja peto mjesto. Godinu dana poslije postaje prvak Crne Gore u brzinskoj vožnji. Tu titulu je držao do svoje smrti. U disciplini ocjenske vožnje 1957. i 1958. godine bio je šampion Jugoslavije. U brdskoj međunarodnoj trci na Ljubelju i na međunarodnoj drumskoj trci u Beogradu sa motorom od 250 kubika osvaja četvrto mjesto. Na drumskom prvenstvu Srbije 1. maja 1959. godine, u Kragujevcu, Dragi Čejović, od 32 vozača, osvaja prvo mjesto u trci motora od 250 kubika. Sa istim motorom pobijedio je i u klasi od 350 kubika i za četiri sekunde oborio rekord staze. Posljednji pehar je primio 24. maja 1959. godine, za osvojeno prvo mjesto na ocjenskoj vožnji Kotor - Bar. Poginuo je 18. juna 1959. godine, na zvaničnom treningu pred međunarodnu trku za Nagradu Jadrana, na stazi Preluka na Grobničkom polju kraj Rijeke. Imao je samo 25 godina, a već je bio legenda, poznat i slavljem u sportskim krugovima.

Davanjem naziva ulici - Ulica Dragomira Dragog Čejovića, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na istaknutu ličnost, čije djelo ima međunarodni sportski značaj.

- 1.2. ULICA KRALJICE MILENE (DUP "Agroindustrijska zona"), prostire se od Bulevara Šarla de Gola na istok u dužini od 350 m pored Novog duvanskog kombinata.

KRALJICA MILENA (1847-1923)

Prva kraljica Crne Gore, a nominalno i njen posljednji vladar, nakon što je kralj Nikola umro 1921. godine u emigraciji, bila je Milena Petrović-Njegoš. Rođena je 22. aprila 1847. godine na Čevu, u kući uglednog čevskog vojvode Petra Vukotića. Za kralja Nikolu udala se 1860. godine. Kralj Nikola i kraljica Milena imali su 12 djece, tri sina i devet kćeri. Prvo dijete Milena je rodila sa 18, a posljednje sa 42 godine. Kraljica Milena bila je sa porodicom u izgnanstvu od 1918. godine. Nakon što je 1921. godine njen muž i gospodar Crne Gore umro, njihov sin Danilo naslijedio je krunu. Vladao je samo pet dana i abdicirao u korist sinovca Mihaila. Pošto je Mihailo bio maloljetan, za namjesnika mu je određena baba Milena koja se obratila Crnogorcima: "Moja će jedina i stalna briga biti uspostavljanje zgaženih prava Crne Gore i crnogorskog naroda. Do pobjede prave crnogorske stvari kao mjesto mog boravka izabrana sam Sanremo u Italiji". Milena nije dočekala željenu pobjedu, umrla je dvije godine poslije svog supruga, 16. marta 1923. godine, u Kap "Antibu". Decenijama poslije njihove smrti, ispunjen je amanet kralja Nikole da kad-tad njegove kosti budu prenesene na Cetinje. Skoro sedam decenija nakon njegove i smrti kraljice Milene, 1. oktobra 1989. godine, njihovi zemni ostaci preneti su u Crnu Goru.

Davanjem naziva ulici - Ulica kraljice Milene simbolično se čuvaju uspomene na istaknutu ličnost crnogorske istorije, čije djelo ima državni, društveni i humanistički značaj, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.3. ULICA MARKA ĐUKANOVIĆA (DUP "Zagorič 1"), prostire se od Ulice Drugog crnogorskog bataljona na sjever pored novog stambenog bloka na lijevoj obali Morače do Ulice Borislava Pekića, sa jednim krakom na istok do Piperske ulice, ukupne dužine oko 300 m.

MARKO ĐUKANOVIĆ (1860-1930), inženjer, političar.

Završio je gimnaziju i Fakultet tehnike u Parizu. Radio je kao inženjer u državnoj službi. Bio je šef odjeljenja za građevine pri Ministarstvu unutrašnjih djela i sa tog mjesta dugo rukovodio gradnjom državnih puteva i mostova. Bio je predsjednik Državnog savjeta (1909-1915), predsjednik Narodne skupštine (1908), ministar unutrašnjih djela u vladi Lazara Tomanovića (1910). Poslije ujedinjenja 1918. godine je penzionisan i kao penzioner živio je u Nikšiću. Kao protivnik bezuslovnog ujedinjenja Crne Gore i Srbije bio je jedan od vođa pobune u nikšićkom kraju. Od pristalica bezuslovnog ujedinjenja uhapšen je 25. decembra 1918. godine i sproveden u zatvor Jusovaču u Podgorici. Potpisnik je izjave 44 politička zatvorenika iz Centralnog zatvora u Podgorici, kojom odbijaju daljnju saradnju sa Sudom, proglašavajući ga nenadležnim. Bio je pristalica Crnogorske stranke i član njenog Glavnog odbora.

Davanjem naziva ulici - Ulica Marka Đukanovića, u skladu sa članom 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na ličnost od izuzetnog državnog, društvenog, ekonomskog i historijskog značaja za Crnu Goru.

- 1.4. ULICA PERA VUKOVIĆA (DUP "Zagorič 3 i 4"- izmjene i dopune), prostire se od Ulice Nikole Tesle na jug u dužini od 180 m i slijepo završava u naselju.

PERO VUKOVIĆ (1883-1955), komandant Prvog bataljona crnogorske vojske u Italiji, komita.

Sin Tuja Simova Vukovića, plemenskog kapetan i majke Velike, ćerke Bora Tomova Vučinića, čija su tri brata 1876. Poginula na Vučjem Dolu. Završio je osnovnu školu i Oficirsku školu na Cetinju. Bio je komandir čete u operacijama osvajanja Skadra u Prvom balkanskom ratu, učesnik bitke na Bregalnici u Drugom balkanskom ratu, komandant Piperskog bataljona u Prvom svjetskom ratu. Poslije kapitulacije interniran je u logor Boldogasonj i po povratku iz zarobljeništva bio je zadržan sa drugim crnogorskim oficirima u Sarajevu, do izglasavanja odluka Podgoričke skupštine. Bio je učesnik Božićne pobune, poslije čijeg sloma, sredinom januara 1919. godine odlazi u Gaetu. Jula 1919. godine sa grupom oficira upada u Crnu Goru u namjeri da podigne opšti ustanak. Potpisnik je proglasa ustanika sa planine Vojnik i predstavke 42 pobunjeničkih vođa, septembra 1919. godine, u kojem objašnjavaju ciljeve svoje borbe. Učesnik je komitskih borbi oko Nikšića, u Rovcima, Morači i Piperima 1919. do početka 1920. godine, kada se s grupom komita povlači u Albaniju. Bio je komandir Prvog bataljona crnogorske vojske u Gaeti. Po rasturanju crnogorskog logora u Gaeti, s grupom emigranata izbjegao je u Carigrad, potom u Skadar. Poslije amnestije 1925. godine vraća se u Crnu Goru i 1927. godine je penzionisan u činu majora. U bombardovanju jula 1941. godine je izgubio nogu, te je kao težak invalid prestao da se bavi politikom. Umro je 25. decembra 1955. godine, u Piperima.

Davanjem naziva ulici - Ulica Pera Vukovića, simbolično se čuvaju uspomene i odaje počast istaknutom borcu za slobodu Crne Gore i njeguju ljudski ideali, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.5. ULICA VLADIMIRA POPOVIĆA (DUP "Momišići B"), prostire se od Dalmatinske ulice na sjever do podnožja Malog brda, u dužini od 200 m. Širina ulice je 4 m.

VLADIMIR POPOVIĆ (1935-1981), glumac i upravnik CNP-a.

Rođen je u Dragovoj Luci, opština Nikšić. Gimnaziju je završio u Vrbasu, a Akademiju za pozorišnu umjetnost u Beogradu. Bio je član Ateljea 212 u Beogradu. Jedno vrijeme je djelovao kao slobodni umjetnik, a zatim je bio direktor i glumac Crnogorskog narodnog pozorišta u Podgorici. Ostvario je veliki broj pozorišnih, filmskih i televizijskih uloga. Igrao je u filmovima: Quo vadis Živorade (1968), Sramno ljeto (1969), Svi dani u jednom (1969), Strah (1972), Živjeti za inat (1972), Svadba (1973), Okovani šoferi (1975), Vagon Li (1976), Povratak otpisanih (1976), Prvi garnizon (1976), Čovjek koga treba ubiti (1979). Nastupao je u predstavama Crnogorskog narodnog pozorišta: Vječiti studenti, Mrak na vrhu stepenica (1961); Bajka o caru i pastiru, Hajka, Policajci (1962); Ratna sreća (1975), Pramen tame (1976), Emigranti (1977). Dramatizovao je i adaptirao nekoliko prozaičkih djela za pozorište. Dobitnik je Trinaestojulske nagrade 1977. godine, nagrade Pulske arene, nagrade Tanjuga za najhumaniju ulogu na filmu i drugih priznanja.

Davanjem naziva ulici po imenu Vladimira Popovića, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na istaknutu ličnost, od posebnog društvenog, kulturnog i humanističkog značaja.

- 1.6. ULICA VELJKA MANDIĆA (DUP "Momišići B"), prostire se kao i ulica za koju je predložen naziv - Ulica Vladimira Popovića, paralelno sa njom i istih je karakteristika.

VELJKO MANDIĆ (1924-1988), glumac, reditelj i dramski pisac.

Rođen je u Nikšiću, 10. oktobra 1924. godine, gdje je završio srednju školu. Prekinuo je studije medicine u Beogradu i posvetio se glumi. Glumom se počeo baviti kao amater u prvim poratnim godinama. Profesionalni glumac u Narodnom pozorištu u Nikšiću (1948-1954, 1960-1964), pozorištu u Kragujevcu (1954), a zatim u Crnogorskom narodnom pozorištu u Podgorici (1955-1960, 1964-1976). Igrao je u pozorišnim predstavama: Biberče, Gdje je istina, Lažljivac, Otelu, Tri priče o ljubavi (1956); Dvije kristalne čaše, Medeja (1956); Muž, žena i smrt (1961); Sumnjivo lice i Hajka (1962); Andrea, Savremena porodica (1963); Maksim Crnojević, Najbolja preporuka, Pećina (1964); Arsenik i stare čipke, Osma ofanziva, Stanoje Glavaš, Ujka Vanja (1965); Hladan tuš, Hvalisavi vojnik, Istini slično, Slomi te neka tuga prastara (1966); Crveni admirali (1967), Gorski vijenac (1967, 1973), Srebrno uže (1967); Neprijatelj naroda, Zulumčar (1968); Lažni car Šćepan Mali (1969, 1987); Zla žena (1969); Kanjoš Macedonović, Lisistrata, Ljubi bližnjega boga, Omer i Merima, Prorok (1970); Svečanost se odlaže (1971); Podanici, Čovjek je vidik bez kraja (1972); Bašta sljezove boje, Koštana, Mister dolar (1973); Put generala Dromire (1988). Glumio je i u filmovima: Sramno ljeto (1969), Nizvodno od sunca (1969), Živjeti za inat (1972), Okovani šoferi (1975), Vrhovi Zelengore (1976), Hajka (1977), Ljubav i bijes (1978), Sudbina (1978), Petrijin venac (1980). Napisao je drame: Snaha je doputovala (1956), Moj zet direktor (1958), Istini slično (1966), More do koljena (1970), Djevojačka kula (1979). Dobitnik je Trinaestojulske nagrade 1965. i 1970. godine, Zlatne arene u Puli 1976. godine, glumačke nagrade u Nišu 1974. i 1976. godine i drugih priznanja.

Davanjem naziva ulici po imenu Veljka Mandića, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima simbolično se čuvaju uspomene na ličnosti od izuzetnog društvenog, kulturnog i humanističkog značaja u međunarodnim okvirima. Mandić je ostavio neizbrisiv trag i pozorištu i u crnogorskoj i srpskoj filmskoj produkciji.

- 1.7. ULICA VASILIJ IVANOVIČA ŠĆUČKINA (DUP "Momišići B"), prostire se kao ulica za koju je predložen naziv - Ulica Vladimira Popovića, paralelno sa njom i istih je karakteristika.

VASILIJ IVANOVIČ ŠĆUČKIN (1896-1969), reditelj i osnivač više pozorišta.

Rođen je u Novočerkasku, a živio je u Rostovu na Donu. Početkom dvadesetih godina XX vijeka došao je u Jugoslaviju. Poslije niza mjesta u Vojvodini, zaustavio se u Beogradu, u kome je živio i radio do 1938. godine. U Narodnom pozorištu je obavljao tehničke poslove, a kao glumac i reditelj je radio u Ruskom dramskom pozorištu, u pozorištu "Bi-ba-bo", u ruskom pozorištu "Žar ptica", u Teatru minijatura "Karusel", u Veselom umjetničkom revij pozorištu "Arlekin". Sa praškom grupom MHT (Moskovski hudožestveni teatar) gostovao je u Švedskoj, Danskoj, Poljskoj, Holandiji, Engleskoj, Španiji i Francuskoj. Na Cetinje je prešao 1938. godine. U tom gradu je 1939. godine osnovao Dječje pozorište, a 1944. godine Crnogorsko omladinsko pozorište, u kome je radio i kao reditelj. Režirao je "Dan odmora" V. Katajeva, Gogoljev "Revizor", "Bez krivice krivi" Ostrovskeg. Na Cetinju je držao i Dramski studio koji su pohađali mnogi, kasnije poznati crnogorski dramski umjetnici. U Kotoru mu je bila povjerena organizacija oko osnivanja Narodnog pozorišta. Sa G. Ananijem Verbickim je napravio projekat za prepravljjanje palate u starom gradu u zgradu pozorišta. U ovom pozorištu je postavio "Ženidbu" Gogolja, "Sirotinja nije grijeh" i "Kola mudrosti - dvoje ludosti" Ostrovskeg i "Pamet u glavu" Pavličića. Godine 1951. je u Titogradu osnovao Pionirsko pozorište. Njegov upravnik je bio u dva navrata 1952-1953. godine i od 1955-1961. godine. Radio je i kao stalni reditelj. Osnivač je i prvi upravnik gradskog Narodnog pozorišta u Titogradu (današnje Crnogorsko narodno pozorište) od 1953-1955. godine. U ovom pozorištu režirao je "Šumu" Ostrovskeg, "Ženidbu" Gogolja, "Sedmorica u podrumu" S. Kolara i "Ženidbu i udadbu" Sterije Popovića. Gostovao je i u Nikšićkom pozorištu. Zalagao se za adaptaciju pozorišta u tom gradu. Igrao je u filmu Velje Stojanovića "Zle pare". Penzionisan je 1961. godine. Četrdeset godina umjetničkog rada je proslavio 16. februara 1961. godine, predstavom "Bum i čigra". Nosilac je Ordena rada sa srebrnim vijencem. Umro je 1. novembra 1969. godine i sahranjen je na gradskom groblju Čepurci u Podgorici.

Davanjem naziva ulici - Ulica Vasilija Ivanovića Šćučkina, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na istaknutu ličnost, od posebnog društvenog, kulturnog i humanističkog značaja, čije djelo predstavlja dragocjen doprinos u razvoju pozorišne umjetnosti u Crnoj Gori.

- 1.8. ULICA MILOŠA JEKNIĆA (DUP "Momišići B"), prostire se kao i ulica za koju je predložen naziv - Ulica Vladimira Popovića, južno od nje i istih je planskih karakteristika. Dužina ulice je 150 m, a širina 4 m.

MILOŠ JEKNIĆ (1904-1989), glumac.

Rođen je u Gornjoj Morači, opština Kolašin. Gimnaziju je učio u Podgorici. Pravo je studirao u Beogradu. Profesionalni glumac Novosadskog pozorišta (1925-1928), Gradskog pozorišta Nikšić (1928-1934), zatim Narodnog pozorišta u Beogradu, potom na Cetinju, u Splitu, Sarajevu, a od 1943. godine do penzionisanja 1970. u pozorištima na Cetinju, u Kotoru i Podgorici; prvak Crnogorskog narodnog pozorišta. Ostvario je veliki broj uloga. Na sceni Crnogorskog narodnog pozorišta igrao je u predstavama: Vejka na vetru (1958); Gospođa Iks, Pjesma, Pogled s mosta (1959); Gorski vijenac (1960, 1973), Plači voljena zemljo (1960), Eho-60

(1961); Hajka, Klupko, Pustolov pred vratima (1962); Među svima... sam: Njegošev monolog, U agoniji (1963); Opasna voda, Maksim Crnojević, Pećina (1964); Stanoje Glavaš (1965); Hvalisavi vojnik, Pigmalion (1966); Crveni admirali (1967), Neprijatelj naroda (1968); Lažni car Šćepan Mali, Na leđima ježa (1969); Kanjoš Macedonović, Kraj trke (1970); Odlazak Damjana Radovanovića (1974); Dundo Maroje, Ratna sreća, Rupa na nebu, Sat sa Njegošem (1975). Dobitnik je Trinaestojulske nagrade 1959. i 1964. godine.

Davanjem naziva ulici po imenu Miloša Jeknića, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na istaknog dramskog umjetnika, veterana crnogorskog teatra.

- 1.9. ULICA PETRA VUJOVIĆA (DUP "Momišići B"), prostire se kao i ulica za koju je predložen naziv - Ulica Vladimira Popovića, južno od nje i istih je planskih karakteristika. Dužina ulice je 150 m, a širina je 4 m.

PETAR VUJOVIĆ (1908-1981), glumac.

Rođen je u Dobrskom Selu, opština Cetinje. Završio je učiteljsku školu u Skoplju. Do rata, koji je proveo u zarobljeništvu, bio je učitelj. Profesionalni glumac postaje poslije Drugog svjetskog rata. Bio je glumac i reditelj na Cetinju, u Novom Sadu i Podgorici, zatim upravnik pozorišta i prvak drame Crnogorskog narodnog pozorišta u Podgorici. U pozorištu je tumačio veliki broj uloga. Igrao je i na filmu. Tumačio je uloge u filmovima: "Zle pare" (1956), "Četiri kilometra na sat" (1958), "Kampo Mamula" (1959). Bavio se i režijom. U zarobljeništvu je napisao dramu "Obračun", a nekoliko drama mu je ostalo u rukopisu. Dobitnik je nagrade Vlade NR Crne Gore 1948. godine i Trinaestojulske nagrade 1962. godine. Umro je u Podgorici.

Davanjem naziva ulici po imenu Petra Vujovića, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na jednog iz plejade istaknutih crnogorskog glumca.

- 1.10. ULICA VELIBORA BUCKA RADONJIĆA (DUP "Momišići B"), prostire se ulice Dalmatinske na sjever, sve do podnožja brda, u dužini od 120 m.

VELIBOR BUCKO RADONJIĆ (1940-1998), pozorišni scenograf i slikar.

Rođen je 1940. godine u Podgorici. Diplomirao je na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Beogradu 1964. godine. U periodu od 1964. do 1998. godine bio je scenograf Crnogorskog narodnog pozorišta. Autor scenografija za predstave: Osmo ofanziva (1965), Pet večeri (1965), Mande (1965), Filumena Marturano (1966), Ko će da spase orača? (1966), Zona Zamfirova (1967), Barijonovo vjenčanje (1967), Crveni admirali (1967), Srebrno uže (1967), Jelena Četković (1967), Klopka za osam žena (1967), Neprijatelj naroda (1968), Zulumčar (1968), Opera za tri groša (1969), Kapa nebeska (1969), Lažni car Šćepan Mali (1969, 1987), Ženski orkestar (1969), Lisistrata (1970), Ljubi bližnjega boga (1970), Ciganski romansero (1970), More do koljena (1970), Dom Bernarde Albe (1971), Koštana (1971), Predstava Hamleta u selu Mrduša Donja (1972), Čovjek je vidik bez kraja (1972), Tri sestre (1972), Gorski vijenac (1973), Postelja - jedina jahta siromaha (1973), Ahil i djevice (1974), Talenti i obožavaoci (1974), Odlazak Damjana Radovanovića (1974), Ognjište (1974), Dundo Maroje (1975), Hasanaginica (1975), Ratna sreća (1975), Medalja (1976), Polje Jadikovo (1976), Pramen tame (1976), Bumerang (1977), Kategorički zahtjev (1977), Ženidba Maksima Crnjevića (1978), Duga je ova noć (1978), Jabanci (1979), Maksim Drugi (1979), Smrt predsjednika kućnog savjeta (1979), Zlo sudište (1980), Među javom i međ snom (1980), Trag u magli (1980), Mokra šuma (1981), Prošlog ljeta u Čulimsku (1981), Vražje verige (1982), Prestupna godina (1982), Marija se bori s anđelima (1984), Robespjer (1984), Symposion (1984), Ugledni gost (1985), Bremenska sloboda (1985), Veliki briljantni valcer (1985), Jesi li to došo da me vidiš (1986), Tetovirane duše (1986), Kraj partije (1986), Anera (1987), Put generala Dromire (1988), Pisac porodične istorije (1989), Zvezda na čelu naroda (1990), Hekuba (1991), Krstitelj (1992), Egzekutori (1992), Luda kuća (1993), Maj nejm iz Mitar (1993), Az Makarije (1994), Žene u narodnoj skupštini (1994), Balkanski špijun (1994), Izvanjac (1995), Kralj umire (1996), Tigar (1996) i dr. Uradio je preko 500 scenografija širom Jugoslavije, 40 kostimografskih ostvarenja i više od 2.000 ilustracija za udžbenike i knjige. Bavio se i unutrašnjom arhitekturom i slikarstvom. Povodom 30-to godišnjice scenografskog rada monografiju o njegovom stvaralaštvu objavio je italijanski izdavač "Marko de Florian" iz Milana, 1997. Učestvovao je na više kolektivnih izložbi i izlagao samostalno. Bio je član ULUPUCG-a. Dobitnik je Trinaestojulske nagrade 1974. godine, Specijalne nagrade Međunarodnog sajma knjiga u Beogradu za grafičku mapu "Crnojevići" i drugih priznanja.

Davanjem naziva ulici - Ulica Velibora Bucka Radonjića, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na istaknutu ličnost, scenografa i umjetnika, čije djelo ima društveni, kulturni i humanistički značaja i u međunarodnim okvirima.

- 1.11. ULICA RADOJA RADOJEVIĆA (DUP "Momišići B"), prostire se od Dalmatinske ulice na sjever, u dužini od 200 m. Planirana širina je 5 m.

RADOJE RADOJEVIĆ (1922-1978), književnik, književni kritičar.

Rođen je u Šavniku, gdje je završio osnovnu školu. Učestvovao je u Trinaestojulskom ustanku 1941. godine. Od 1945. godine radio je u Beogradu, u Ministarstvu kulture Srbije, zatim u Trgovinskoj komori i kao sekretar

Instituta za ispitivanje ljekovitog bilja. Iz Beograda se odselio u Titograd 1969. godine. U novoj sredini bio je izložen političkim osudama zbog javno ispoljavanog otpora negiranju crnogorske nacionalne i kulturne posebnosti. Bilo mu je zabranjeno da objavljuje u Crnoj Gori, a njegovo ime našlo se u tzv. Bijeloj knjizi CK Crne Gore. Objavljivao je tekstove u više časopisa i listova ("Savremenik", "Stvaranje", "Živo", "Kritika", "Glasnik cetinjskih muzeja", "Politika", "Borba", "Vjesnik u srijedu" i dr). Dio njegovih studija objavljen je u knjizi "Tokovima crnogorske književnosti" (1978). Priredio je kritička izdanja antologija: "Vilina gora", crnogorske legende (1971), "Vatra samotvora", crnogorske narodne bajke (1976), "Kad je sve zborilo", crnogorske narodne basne (1979), "Potopno vrijeme", crnogorske narodne priče (1982), satirični roman "Mučenici" (2005), "Osporavana kultura" (2006). Radoje Radojević je nestao bez traga, u Ulcinju 6. jula 1978. godine.

Davanjem naziva ulici po imenu Radoja Radojevića, simbolično se čuvaju uspomene na ličnost čije djelo je od izuzetnog društvenog, kulturnog i humanističkog značaja za Crnu Goru, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.12. ULICA BOŠKA PUŠONJIĆA (DUP "Momišići B"), prostire se od Dalmatinske ulice na jug, do Budvanske ulice, u dužini od 300 m. Planirana širina je 6 m.

BOŠKO PUŠONJIĆ (1933-1986), novinar, pisac i publicista.

Rođen je u Pljevljima, gdje je završio gimnaziju. Filozofski fakultet završio je u Beogradu. Objavio je veliki broj pjesama u listovima i časopisima. Zbirke poezije "Vreme u zvezde raskovano" (1967), "Zvezda nad Zlodolom" (1971), "Konačišta vremena" (1971), "Balada o Pivi" (1973), "Ljubišnja" (1978), "Nordijka u Tari" (1980), "Zaum - poljem Tara teče" (1985). Objavio je i zbirku dokumentarne proze "Crna Gora izbliza" (1976) i "Od Oboda do Sutjeske" (1979), kao i veliki broj putopisa i umjetničkih reportaža. Posthumno su mu objavljene knjige reportaža "Tara, lepotica sveta" (1987), "Mladost Jabuke" (1987) i "Neuništivi narod" (1988). Dobitnik je nagrade Udruženja novinara Crne Gore "Veljko Vlahović" za životno djelo u novinarstvu (1985). Udruženje novinara Crne Gore dodjeljuje nagradu za reportažu "Boško Pušonjić".

Davanjem naziva ulici po imenu Boška Pušonjića, simbolično se čuvaju uspomene na istaknutog novinara, pisca i putopisca, čije djelo je od kulturnog značaja za Crnu Goru, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.13. ULICA RATKA ĐUROVIĆA (DUP "Momišići B"), prostire se od Dalmatinske ulice na jug, u dužini od 220 m i završava se slijepo. Planirana širina je 4 m.

RATKO ĐUROVIĆ (1914-1998), filmski scenarista, književnik, istoričar kulture, leksikograf, profesor Univerziteta u Beogradu, rektor Univerziteta umjetnosti.

Rođen je u Nikšiću. Filozofski fakultet je završio u Zagrebu. Tokom Drugog svjetskog rata učestvovao je u NOB-u. Bio je umjetnički direktor Narodnog pozorišta u Cetinju (1946-1949), direktor Narodne knjige (1949-1951), upravnik Umjetničke galerije (1953-1954), direktor Centralne biblioteke "Đurađ Crnojević" (1951-1957). Bio je urednik časopisa crnogorskih književnika "Stvaranje" (zajedno sa Mihailom Lalićem i Čedom Vukovićem). Bio je redovni profesor Filmskog scenarija na Akademiji za pozorište, film, radio i televiziju, sve do penzionisanja. Bio je rektor Univerziteta umjetnosti u Beogradu (1973-1978). Prvi je nosilac "Zlatne arene" na jugoslovenskom filmskom festivalu u Puli, za inventivno scenarističko strukturiranje filma "Četiri kilometra na sat". Bio je prvi crnogorski filmski scenarist u filmu po Njegoševom djelu "Lažni car Šćepan Mali". Napisao je filmski scenario za djela "Zle pare", "Campo Mamula". Zajedno sa rediteljem Velimirom Stojanovićem napisao je scenario za poetski upečatljiv kratkometražni film "Perast, mrtav grad". Dobitnik je Ordena zasluga za narod II reda. Bavio se i pozorišnom kritikom dok je boravio na Cetinju i kasnije pišući za časopis "Stvaranje". Bio je direktor Leksikografskog zavoda Crne Gore. Objavio je knjigu lirskih pjesama. Dobitnik je najvećeg priznanja Trinaestojulske nagrade 1974. godine. Umro je u Beogradu.

Davanjem naziva ulici po imenu Ratka Đurovića, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na istaknutog crnogorskog stvaraoca, čije djelo ima društveni, kulturni, naučni i humanistički značaj i u međunarodnim okvirima.

- 1.14. ULICA RIFATA BURDŽOVIĆA TRŠA (DUP "Radoje Dakić"), prostire se od Ulice Radoja Dakića na jug u dužini od 250 m.

RIFAT BURDŽOVIĆ TRŠO (1913-1942), narodni heroj.

Rođen je u Bijelom Polju, u siromašnoj porodici. Ostao je siročić u drugoj godini. Osnovnu školu završio je u Bijelom Polju, a od 1925. do 1933. godine pohađao je Veliku medresu "Kralj Aleksandar Prvi" u Skoplju. Pravni fakultet u Beogradu upisuje 1933. godine i tu se uključuje u revolucionarni studentski pokret. Bio je jedan od najpopularnijih i najomiljenijih studentskih rukovodilaca, sjajan govornik i organizator demonstracija i štrajkova. Član KPJ postaje 1934. godine. U jesen 1937. godine postaje sekretar Univerzitetskog komiteta i na toj dužnosti ostaje do novembra 1939. godine. Naročito se istakao u poznatim velikim demonstracijama 14.

decembra 1939. godine, kada je bio ranjen, a takođe i u demonstracijama na dan 27. marta 1941. godine. Poslije Aprilskog rata i okupacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine dolazi u Bijelo Polje, gdje formira novi Okružni komitet KPJ za Sandžak. Rukovodi pripremama za oružani ustanak, radi na učvršćivanju partijskih organizacija, organizuje partijske sastanke u Bijelom Polju, Priboju, Pljevljima, Novom Pazaru i Mojkovcu. Za vrijeme ustanka lično rukovodi opsadom i oslobođenjem Bijelog Polja, jula 1941. godine. Učestvuje i u drugim oružanim akcijama, stvara partizanske odrede i udarne grupe. Kao partijski rukovodilac učestvuje u razradi direktiva i proglašenja, bori se za učvršćivanje bratstva među Srbima, Crnogorcima i Muslimanima. Poslije povlačenja partizanskih snaga iz Sandžaka, krajem maja 1942. godine, po odluci Okružnog komiteta KPJ napušta Sandžak. Početkom juna 1942. godine učestvuje u formiranju Treće proleterske sandžačke udarne brigade i ubrzo postaje zamjenik političkog komesara. U svim borbama u kojima je učestvovao, ispoljavao je veliku ličnu hrabrost. Zajedno sa komandantom brigade Vladimirom Kneževićem Volodom i komandantom Četvrtog bataljona Tomašem Žižićem, narodnim herojima, u selu Trnovu, kod Mrkonjić Grada, u noći između 2. i 3. oktobra 1942. godine, na prevaru je napadnut od četnika i ubijen. Za narodnog heroja proglašena je, među prvim borcima Narodnooslobodilačke borbe, 25. septembra 1944. godine. Davanjem imena ulici po imenu Rifata Burdžovića Trša simbolično se čuvaju uspomene i odaje počast istaknutom borcu revolucionarnog pokreta i izražava poštovanje prema antifašističkoj tradiciji crnogorskog naroda, skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.15. ULICA VESELINA ĐURANOVIĆA (DUP "Radoje Dakić"), prostire se kao i ulica za koju je predložen naziv - Ulica Rifata Burdžovića Trša, paralelno sa njom i Cetinjskom ulicom i istih je planskih karakteristika.

VESELIN ĐURANOVIĆ (1926-1997), učesnik NOP-a, istaknuti društveno-politički radnik, visoki funkcioner Crne Gore i SFRJ.

Rođen je u Martinićima, opština Danilovgrad. Gimnaziju je završio u Podgorici, a učiteljsku školu na Cetinju. Uoči Drugog svjetskog rata uključio se u revolucionarni pokret, zbog čega je bio isključen iz učiteljske škole na dvije godine. Član Saveza komunističke omladine Jugoslavije postao je 1941. godine i aktivno je učestvovao u pripremi ustanka. Poslije Trinaestojulskog ustanka, pa sve do povlačenja partizanskih jedinica u Bosnu, maja 1942. godine, radio je na oslobođenoj teritoriji u skojevskoj organizaciji i organizaciji Crnogorske narodne omladine. Početkom maja 1943. godine, zajedno sa grupom pristalica NOP-a, uhapšen je i interniran u logor na Zabjelu. Pušten je septembra 1943. godine, poslije kapitulacije Italije i rasformiranja logora. Ponovo se povezao sa partijskom organizacijom i postao sekretar skojevske organizacije u svom selu, a u oktobru iste godine i član Opštinskog komiteta SKOJ-a i predsjednik Opštinskog odbora antifašističke omladine. Učestvovao je na Prvom (novembra 1943. u Kolašinu) i Drugom kongresu Narodne omladine Crne Gore (decembra 1944. na Cetinju). U članstvo KPJ primljen je 1944. godine. Poslije oslobođenja Jugoslavije obavljao je razne partijske i političke dužnosti, najprije u Crnoj Gori, a potom u federaciji. Bio je član Pokrajinskog komiteta KPJ za Crnu Goru i predsjednik Centralnog komiteta Narodne omladine Crne Gore. Bio je i organizacioni sekretar Opštinskog i Sreskog komiteta KPJ za Danilovgrad i Titograd. Jedno vrijeme bio je generalni direktor Radio Titograda i lista "Pobjeda". Izabran je za predsjednika Socijalističkog saveza Crne Gore, a zatim je imenovan za predsjednika Izvršnog vijeća Skupštine Crne Gore (1963-1966). Iz SSRN je prešao u CK KP Crne Gore i izabran je za predsjednika. Od 1977. do 1982. godine bio je na dužnosti predsjednika Saveznog izvršnog vijeća SFRJ, a od maja 1982. do maja 1983. godine bio je predsjednik Predsjedništva SR Crne Gore i od 1984. do 1985. godine, bio je i predsjednik Predsjedništva SFRJ. Na VIII, X i XI Kongresu SKJ biran je u Centralni komitet SKJ. Pojavom antibirokratske revolucije podnio je ostavku na sve političke i državne dužnosti.

Davanjem naziva ulici po imenu Veselina Đuranovića simbolično se čuvaju uspomene na ličnosti od izuzetnog državnog i društvenog i humanističkog značaja, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.16. ULICA FILIPA BAJKOVIĆA (DUP "Radoje Dakić"), prostire se od Cetinjske ulice na zapad do kraja bloka u dužini od 300 m, paralelno sa Ulicom Radoja Dakića, južno od nje.

FILIP BAJKOVIĆ (1910-1985), narodni heroj, državni funkcioner, general-major JNA.

Rođen je u Kairu, Egipat. Osnovnu školu je završio u Građanima, gimnaziju na Cetinju 1930. godine, a Pravni fakultet u Beogradu. Za vrijeme studija prišao je naprednoj studentskoj omladini i preko nje počeo da učestvuje u radu i akcijama naprednog radničkog pokreta. Istakavši se svojom revolucionarnom aktivnošću, 1932. godine primljen je u članstvo KPJ. Godine 1935. osuđen je zbog komunističke djelatnosti na godinu dana zatvora. Od 1938. do aprila 1941. godine radio je kao advokatski pripravnik u Beogradu. Godine 1939. ponovo je bio zatvoren. Fašistički napad na Jugoslaviju, aprila 1941. godine, zatekao ga je u Beogradu, a kapitulacija bivše jugoslovenske vojske u Crnoj Gori. Kao član sreskog komiteta Partije učestvovao je u pripremanju ustanka u Crnoj Gori. Za vrijeme Narodnooslobodilačkog rata bio je na raznim dužnostima. Bio je član i sekretar Okružnog komiteta Partije, zamjenik političkog komesara odreda, rukovodilac političkog odjela brigade, instruktor Centralnog komiteta KPJ. Od septembra 1944. do aprila 1951. godine nalazio se na radu u

Upravi državne bezbjednosti za Jugoslaviju. Iz vojne službe demobilisan je 1952. godine u činu generalmajora Jugoslovenske narodne armije. Poslije toga bio je potpredsjednik Vlade Narodne Republike Crne Gore, od 1953. godine predsjednik Izvršnog vijeća Narodne Skupštine Crne Gore, a od 1962. do 1963. godine bio je predsjednik Skupštine Narodne Republike Crne Gore. Bio je član Izvršnog komiteta CK Saveza komunista Crne Gore i član predsjedništva Glavnog odbora Socijalističkog saveza radnog naroda Crne Gore. Za narodnog heroja proglašen je 27. novembra 1953. godine. Nosilac je visokih domaćih i stranih odlikovanja.

Davanjem naziva ulici po imenu Filipa Bajkovića simbolično se čuvaju uspomene na ličnosti od izuzetnog državnog, društvenog i humanističkog značaja, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.17. ULICA VASA ČUKOVIĆA (DUP "Radoje Dakić"), prostire se od Ulice Radoja Dakića na jug u dužini od 250 m.

VASO ČUKOVIĆ (1858-1933), dobrotvor.

Rođen je u Risnu, u uglednoj trgovačkoj porodici. Školovao se u Trstu, gdje je proveo skoro šest godina. Izuzetno nemirnog duha i željan avanture, 1876. godine odlazi u Ameriku, prvo u Njujork, pa San Francisco, gdje je imao namjeru da se bavi trgovinom. Radeći svakojake poslove, učeći jezik, put ga je odveo u Nevadu, grad Reno, gdje mu je živio rođak, koji ga je pomogao sa 100 USD, što mu je bilo dovoljno da započne samostalno maloprodajno poslovanje. U gradu Virginia City je radio kao prevodilac. U Virginiji, Nevada, pokušao je da radi sa rudnicima, bezuspješno, a radio je poslove čistača u jednoj bilijarnici, gdje se i upoznao sa kockarskim igrama. Lutalačka težnja ga odvodi nakratko na Aljasku, a konačno, 1895. godine stiže u Denver, Colorado i počinje da ulaže novac u kupovinu neplodnog zemljišta. Na bezvrijednom zemljištu počeo je da se širi grad i da se grade velike topionice. Čuković postaje jedan od najuglednijih i najuticajnijih ličnosti grada Denvera. Posvećuje se humanitarnom radu usmjerenom isključivo pomaganju starog kraja. Zamašnu količinu novca je slao u domovinu nakon balkanskih i Prvog svjetskog rata, a 1922. godine, u čast svojih roditelja osnovao je fondaciju "Zadužbina Lazara i Stane Čuković", za školovanje djece siromašnih roditelja iz Risna (školovalo se 99 djece). Godine 1929. je poslao risanskoj opštini 2.000.000 dinara za vodovodnu mrežu i elektrifikaciju mjesta i za izgradnju Narodnog doma, koji je završen i otvoren 1931. godine i bio je jedan od najmodernijih sve do zemljotresa 1979. godine, kada je stradao i nije obnovljen. Sav svoj imetak koji se mjerio milionima dolara, oporukom ostavlja za dobro ljudi svog rodnog kraja. Spomenik Čukovićevom doborčinstvu je specijalna bolnica u Risnu, koja nosi njegovo ime, sagrađena neposredno prije Drugog svjetskog rata. Nakon Drugog svjetskog rata mnoge zdravstvene institucije u Crnoj Gori opremljene su iz fondova zaostavštine Vasa Čukovića. Umro je u Denveru.

Davanjem imena ulici - Ulica Vasa Čuković, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na izuzetnu ličnost, dobročinitelja i darodavca, koji je nesebično pomagao ljudima i unapređenju uslova života u rodnom kraju.

- 1.18. ULICA PETRA SINANOVIĆA NAGIBA (DUP "Radoje Dakić"), prostire se od Cetinjske ulice na zapad do kraja bloka u dužini od 300 m, paralelno sa Ulicom Radoja Dakića, južno od nje.

PETAR SINANOVIĆ NAGIB (1919-1985), revolucionar i privrednik.

Rođen je u Gornjem Polju, kod Nikšića, kao jedan od sedam sinova Andrije Sinanovića, oficira crnogorske vojske. Gimnaziju je završio prije Drugog svjetskog rata. Godine 1941, njih šestoro braće se priključilo partizanskim jedinicama u Trinaestojulskom ustanku. Petar je bio četiri puta ranjavan. Završio je studije mašinstva u Pragu. U Beograd je došao 1948. godine i radio je u industriji motora u Rakovici. Vratio se u Crnu Goru i od 1951. do 1952. godine je preporodio Fabriku ribe na Rijeci Crnojevića. Bio je jedan od najsposobnijih privrednika koje je Crna Gora imala. Osnivač je EI "Obod", Industrije građevinskih mašina "Radoje Dakić", a posrnuli "Bagat" je doveo do vodeće firme za proizvodnju šivaćih mašina u bivšoj Jugoslaviji.

Davanjem imena ulici po imenu Petra Sinanovića Nagiba, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima simbolično se čuvaju uspomene na izuzetnu ličnost, posebno zaslužnu za društveni i ekonomski razvoj Crne Gore i šire.

- 1.19. ULICA MILOVANA ČELEBIĆA (DUP "Koridor Cetinjski put i južna obilaznica"), prostire se od Ulice vladike Ruvima II Boljevića na jug i jugozapad i sa istočne strane i južne strane zone "Čelebić", uokviruje kompletnu zonu u dužini od oko 600 m.

MILOVAN ČELEBIĆ (1914-1943), narodni heroj.

Rođen je 1914. godine u selu Štitari, kod Cetinja, u porodici crnogorskog oficira. Gimnaziju je završio na Cetinju, nakon čega je upisao Pravni fakultet u Beogradu. Član KPJ postao je 1934. godine. Učesnik je Narodnooslobodilačke borbe, 1941. godine. Tokom Trinaestojulskog ustanka učestvovao je u borbama za oslobođenje rodnog kraja. U novembru 1941. godine, imenovan je za političkog komesara Lješanskog partizanskog bataljona. Nakon dva mjeseca postao je komandant Gornjolešanskog bataljona. U proljeće 1942.

godine, postavljen je za zamjenika komandanta omladinske udarne čete. Prilikom formiranja Četvrtle proleterske brigade postavljen je za zamjenika komandanta Drugog bataljona. Početkom 1943. godine, upućen je u Drugu dalmatinsku brigadu na funkciju zamjenika političkog komesara bataljona. Nepuna dva mjeseca kasnije, bio je teško ranjen u borbi na Jablanici. Umro je od posljedica ranjavanja dva mjeseca kasnije kod Kalinovika. Ukazom predsjednika Federativne Narodne Republike Jugoslavije Josipa Broza Tita, 10. jula 1953. godine proglašen je za narodnog heroja.

Davanjem imena ulici po imenu Milovana Čelebića simbolično se čuvaju uspomene i odaje počast istaknutom borcu revolucionarnog pokreta i izražava poštovanje prema antifašistikoj tradiciji crnogorskog naroda, skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.20. ULICA DR RAJKA ĐURIŠIĆA (DUP "Koridor Cetinjski put i južna obilaznica"), prostire se od Ulice Oktoih na istok do ulica za koju je predložen naziv - Ulica Milovana Čelebića, u dužini od 250 m.

dr RAJKO ĐURIŠIĆ (1917-1973), ljekar, humanista.

Rođen je u Ulcinju, gdje mu je, kao učitelj, radio otac. Završio je gimnaziju na Cetinju 1935. godine, a zatim 1942. godine Medicinski fakultet u Zagrebu. Vrlo brzo poslije rata završava i specijalističke studije i jedan je od prvih ljekara sa zvanjem primarijusa u Crnoj Gori. Kao ljekar radio je u Zagrebu, zatim kao vojni ljekar u Osijeku, a zadnjih 20 godina na Cetinju kao šef Ginekološko-akušerskog odjeljenja Bolnice "Danilo I". Bio je direktor Medicinskog centra na Cetinju punih sedam godina, u kojem svojstvu uspješno organizuje zdravstvenu službu, posebno konzervativnu i operativnu ginekologiju sa specifičnim naglaskom na liječenje steriliteta. Važio je za velikog humanistu i profesionalca. Objavljivao je i stručne radove: Sterilitet i Ginekološka tuberkuloza. Bio je afirmisani društveno-politički radnik, počev od organa upravljanja svoje radne organizacije, zatim poslanika u Skupštini, u stručnim tijelima Republike ili saveznog nivoa, bilo kao rukovodilac ili član. Bio je odlikovan Ordenom rada i Ordenom zasluga za narod sa srebrnim zracima. Bio je i poslanik Socijalno zdravstvenog vijeća Savezne Skupštine, gdje ga je i smrt zatekla 1973. godine.

Davanjem naziva ulici po imenu dr Rajka Đurišića, simbolično se čuvaju uspomene na ljekara i humanistu, na ličnosti od društvenog, naučnog i humanističkog značaja za Crnu Goru, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.21. ULICA VOJINA KATNIĆA (DUP "Konik - sanacioni plan"), prostire se od novog kružnog toka (produžetak Bulevara Pera Četkovića) na istok u dužini od 200 m.

VOJIN KATNIĆ (1915-1943), narodni heroj.

Rođen je u Klikovačama, opština Danilovgrad. Prije rata živio je u rodnom mjestu gdje se bavio zemljoradnjom. Pristupa naprednom omladinskom pokretu, a bio je jedan od organizatora "Crvene pomoći", namijenjene porodicama političkih zatvorenika i španskih boraca. Učestvovao je u demonstracijama organizovanim protiv režima u Podgorici, Spužu, Rijeci Crnojevića i Danilovgradu. U pripremama za ustanak aktivno radi, a naročito na okupljanju omladine i njenom organizovanju, kao i obuci prvih borbenih grupa. Bio je komandir Novoselsko-klikovačkog gerilskog odreda. Član KPJ je od 1941. godine. U NOB je stupio 13. jula 1941. godine. Borio se u sastavu Novoselsko-klikovačko grbske ustaničke čete, Narodnooslobodilačkom partizanskom odredu "Bijeli Pavle", Udarnom bataljonu "Bajo Sekulić", a zatim u stroju boraca Četvrtle crnogorske proleterske brigade, u kojoj je bio komandir četa, a potom komandant bataljona. Učestvuje u borbama na Veljem brdu, Spužu, Tarašu, Studenom, Župi Nikšićkoj, Loli, Bistrici, Goliji, Treskavici, Hadžićima, Gornjem Vakufu, Bugojnu, Kupresu, Jajcu, Livnu, Duvnu, Jablanici, Nevesinju, Pivskom Javorku, Budnju, Bioču, Ljubinom grobu. Prilikom napada na Duvno, Livno, Imotsko i Knin smjelim jurišima je oduševljavao borce. Naročitu hrabrost pokazao je u napadima na neprijateljska utvrđenja u Strmici gdje je, iako komandir čete, sa grupom bombaša neustrašivo jurišao na betonske tvrđave i uspio da iz njih istjera neprijatelja. U borbi na Vilića guvnu, 3. i 4. marta 1943. godine, zahvaljujući svojim sposobnostima u rukovođenju i neustrašivosti, uspio je da pored velike nadmoćnosti neprijatelja, odbije niz juriša i održi položaje. Ranjen je 1. juna 1943. godine. Upravo tih dana primao je dužnost komandanta bataljona. I pored toga učestvovao je u jurišu i tek kada je četa zauzela neprijateljske položaje dozvolio je da ga previju. Desetak dana kasnije bio je teško ranjen na Ozrenu, dok se vodila borba na Ljubinom grobu, tragično gine 10. juna 1943. godine. Za narodnog heroja proglašen je 1951. godine. U NOB su poginula njegova braća Petar i Dušan.

Davanjem imena ulici po imenu Vojina Katnić simbolično se čuvaju uspomene i odaje počast istaknutom borcu revolucionarnog pokreta i izražava poštovanje prema antifašistikoj tradiciji crnogorskog naroda, skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.22. ULICA VELIMIRA VELJA NENEZIĆA (DUP "Dahna i Dahna 1"), prostire se od Evropske ulice na sjeveroistok, planirana dužina ulice je 220 m.

VELIMIR VELJO NENEZIĆ (1915-1944), zanatlija, učesnik NOB-a.

Rođen je u Podgorici. Završio je četiri razreda gimnazije. Potiče iz zanatsko-trgovačke porodice. Radio je kod svog oca Srdana u trgovačkoj radnji, koja se nalazila u Ulici slobode broj 39, kao njegov pomoćnik i izučavao obućarski zanat. U predratnom periodu pripadao je naprednom pokretu i učestvovao u njegovim akcijama. Bio je član URS-ovih sindikata i blizak saradnik KPJ. Odmah po izbijanju ustanka pomaže NOP-u i povezuje se sa ilegalcima Podgorice. Okupator je zapazio njegovu djelatnost, pa ga je uhapsio i internirao u Albaniju. Krajem 1941. godine, prebačen je u Barski logor. Iz Bara je, 19. maja 1943. godine, s prvom grupom interniraca zamijenjen za italijanske vojnike. U NOB je stupio 24. maja 1943. godine kao borac Prvog bataljona Pete crnogorske brigade. Prošao je kroz neprijateljsku ofanzivu i bitku na Sutjesci. U decembru 1943. nalazi se u Bosni, kao borac Četvrte proleterske crnogorske brigade. Tada postaje i član KPJ. U VII neprijateljskoj ofanzivi 1944. godine, priključuje se Drugom sremskom odredu. Poginuo je u selu Neštinu, u borbi protiv ustaša, u novembru 1944. godine.

Davanjem naziva ulici po imenu Velimira Velja Nenezića simbolično se čuvaju uspomene na istaknutoga učesnika revolucionarnog pokreta u Crnoj Gori i odaje počast borcima za slobodu, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.23. ULICA LUKE DRAGIŠIĆA (DUP "Dahna i Dahna 1"), prostire se od ulice za koju je predložen naziv - Ulica Anta Labuda Vukčevića na istok do brda Dajbabska gora, u dužini od oko 250 m.

LUKA FILIPOV DRAGIŠIĆ (1824-1901), poznati crnogorski junak.

Proslavio se podvigom u bici na Vučjem dolu, kada je uhvatio Osman-pašu, jednog od komandanata turske vojske, i svezanog ga doveo pred knjaza Nikolu. Podvig Luke Filipova opjevao je srpski pjesnik Jovan Jovanović Zmaj, koji je napisao pjesmu pod nazivom Luka Filipov. Za taj podvig Luka je dobio visoka crnogorska odlikovanja i plodno zemljište u Zeti, u okolini Podgorice. Umro je 1901. godine.

Davanjem naziva ulici po imenu Luke Filipova Dragišića simbolično se čuvaju uspomene i odaje počast istaknutom borcu za slobodu Crne Gore i njeguju ljudski ideali i istorijske tradicije, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.24. ULICA ANTA LABUDA VUKČEVIĆA (DUP "Dahna i Dahna 1"), prostire se od raskrsnice Ulice Kolovrat i Evropske ulice na jug (put za Dajbabe) do granice zahvata DUP-a u dužini oko 250 m.

ANTO LABUD VUKČEVIĆ (1888-1944), učesnik NOP-a.

Rođen je u selu Bigor, u Lješanskoj nahiji. Završio je osnovnu školu. Težak život u brdovitom selu natjerao je njegovu porodicu da se preseli u selo Botun, u Zetu. Kao omladinac, Labud učestvuje u čuvenoj Mojškovačkoj bici, te je i u pjesmi opjevan. Mlad čovjek koji se borio za novu državu i slobodu, koju je zamišljao kao narodnu, duboko se njome razočarao. Iako je već rano prestao da se bori za goli život, jer je svojim radom postigao visok ekonomski napredak svoga domaćinstva, bio je odlučan borac protiv nenarodnog režima. U Zeti je bio veoma popularan. Uzalud su se građanski političari otimali o njegovu naklonost. Učestvovao je aktivno u pripremama za Trinaestojulski ustanak. U ustanku je izabran za komandira partizanske čete u Botunu. Izvršavao je razne zadatke, a naročito je radio na organizovanju narodne vlasti. Kada su se partizanske jedinice povukle, on je po odluci vojno-političkog rukovodstva zadržan u Zeti, da radi kao pozadinski radnik za ciljeve NOP-a. Nakon kratkog vremena je otkriven i uhapšen, a zatim osuđen na robiju, koju je izdržavao do maja 1943. godine, kada je zamijenjen za italijanske zarobljene vojnike u blizini Nikšića. Tada se priključio partizanskim jedinicama i u sastavu Treće divizije učestvuje u bici na Sutjesci u junu 1943. godine. Poslije Sutjeske vratio se u svoj kraj, gdje ponovo nastavlja da živi i radi ilegalno za NOP. U jesen 1943. godine izabran je za člana Sreskog narodnooslobodilačkog odbora za Podgoricu, a zatim za delegata osnivačke skupštine ZAVNO Crne Gore i Boke, održane u Kolašinu 15. novembra 1943. godine. Poginuo je za vrijeme neprijateljske ofanzive na slobodnu teritoriju u aprilu 1944. godine u Piperima, sa dvojicom istaknutih rodoljuba i vijećnika Crne Gore, Ivanom Vujoševićem i Vukotom Pulevićem.

Davanjem naziva ulici po imenu Anta Labuda Vukčevića simbolično se čuvaju uspomene na istaknutoga učesnika revolucionarnog pokreta u Crnoj Gori, jednog od organizatora ustanka u Zeti i odaje počast borcima za slobodu, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima.

- 1.25. ULICA HENRIKA ANGELA (DUP "Zabjelo-Ljubović"), prostire se od ulice Ljudovita Štura do podnožja brda Ljubović. Prostire se u pravcu jug-sjever, u dužini oko 200 m.

HENRIK ANGEL (1861-1922), oficir, pisac, kartograf.

Rođen je u mjestu Luster u Norveškoj. Bio je istaknuti oficir, pisac, istoričar, kartograf, crtač, poznavalac brojnih jezika, skijaš i misionar skijaškog sporta. Sve je to koristio u jačanju nacionalnog osjećanja norveškog naroda. Bio je prvi čovjek koji je na skijama prešao Hardangervidu i prvi i poslednji koji je na velosipedu prešao put od Kristijanije preko Švedske, Danske i Njemačke, preko Alpa, sve do Italije i Francuske i nazad, i to zimi. U Crnu Goru je prvi put došao 1893. godine, na poziv knjaza Nikole da obučava skijanju vojsku i civile iz vojnih, praktičnih i sportskih razloga. Otvorio je prvu školu skijanja u Crnoj Gori. Zadržan

crnogorskom borbom za samostalnost napisao je više knjiga o Crnoj Gori i Crnogorcima: "Skijama kroz Crnu Goru" (1895), "Sinovi crnih planina" (1896) i "Herojski narod - Priče iz Crne Gore" (1902). Nakon druge posjete Crnoj Gori 1914. godine, tada već pukovnik, napisao je i četvrtu knjigu "Mali narod u borbi za opstanak". Zavolio je Crnu Goru i postao veliki prijatelj crnogorskog naroda, a u svojim knjigama Crnogorce je nazivao herojskim, plemenitim i slobodarskim narodom. Pripisuje mu se i zasluga za razvoj skijaškog sporta u Francuskoj. Osnovao je prvu školu skijanja u Briansonu, na granici sa Italijom. Njegov rad na promovisanju sporta je doveo do toga da 1905. godine postane prvi norveški član Međunarodnog olimpijskog komiteta. Po izbijanju Prvog svjetskog rata želio je da Norveška stane na stranu Francuske, ali Norveška je zadržala neutralnost, a on, u svojoj 57. godini, daje ostavku na čin pukovnika norveške odbrane i odlazi u Francusku. Tamo se prijavljuje kao običan regrut u Legiju stranaca i učestvuje u borbama kod Verdona. U Norvešku se vraća 1920. godine. Istakao se kao vješt kartograf u Norveškoj geografskoj službi. Ali na prvom mjestu su tu knjige, među kojima je i sjajno djelo "Sedmogodišnji rat za 17. maj 1807-1814" iz 1914. godine. Na inicijativu Norveškog udruženja mladih i francuskih prijatelja, 1924. godine, podignut mu je spomenik kod Holmenkollbakea, a u njegovom rodnom gradu Lusteru je postavljena spomen-ploča.

Davanjem naziva ulici - Ulica Henrika Angela, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na istaknutu ličnost, posebno zaslužnu za razvoj skijaškog sporta u Crnoj Gori, velikog prijatelja crnogorskog naroda, koji je svojim pisanjem doprinio ugledu Crne Gore u svijetu. Njegovo djelo ima međunarodni istorijski, društveni i sportski značaj.

- 1.26. ULICA ALEKSANDRA DIVAJNA (DUP "Zabjelo-Ljubović"), prostire se kao produžetak Ulice 27. mart od raskrsnice sa Ulicom Ljudovita Štura na sjever. Planirana je do podnožja brda Ljubović u dužini od 200 m, a trenutno je na terenu izvedeno 150 m.

ALEKSANDAR DIVAJN (1865-1930), engleski publicista, novinar, humanista

Rođen je u Mančesteru, u bogatoj porodici, koja je imala imanja u okolini Atine u Grčkoj. Završio je fakultet u Engleskoj, jedno vrijeme je bio novinar i profesor, a potom vlasnik i direktor Clayesmore škole u Vinčesteru, u blizini Londona. Pisao je u engleskim listovima i časopisima članke o Balkanu i Bliskom istoku. Osnivač je mnogih klubova za vaspitanje maloljetnika i dobrotvornih društava. Bio je jedan od najdosljednijih branilaca Crne Gore, njene državnosti i prava u anglosaksonskom svijetu od 1916. do 1923. godine. Bio je ratni dopisnik u Crnoj Gori u Prvom svjetskom ratu. Zalagao se u Londonu za povratak suvereniteta Crne Gore. Organizovao je prikupljanje hrane, novca za izbjeglice, zarobljene i internirane Crnogorce. U Londonu je i njegovom zaslugom bilo osnovano Crnogorsko potporno udruženje, na čijem čelu je bio lord Parkinton. U martu 1916. godine je postavljen za delegata tog udruženja za pitanje izbjeglica. U Italiji i Švajcarskoj formirao je potkomitete. Za svoju veliku pomoć i požrtvovanje za Crnu Goru, kralj Nikola ga je imenovao za počasnog ministra za Crnu Goru u Londonu. Napisao je veliki broj članaka, memoranduma, protesta i pisama. Objavio je više knjiga i brošura o Crnoj Gori i crnogorskom narodu političko-istorijskog sadržaja, od kojih su najznačajnije "Crna Gora kroz istoriju, politiku i rat" (1918), "Crna Gora zemlja slobodara" i dr.

Davanjem naziva ulici - Ulica Aleksandra Divajna, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na istaknutu ličnost, jednog od najdosljednijih branilaca Crne Gore, njene državnosti i prava u anglosaksonskom svijetu 1916-1923, čije djelo ima međunarodni istorijski, društveni i humanistički značaj.

- 1.27. ULICA VITNIJA VORENA (DUP "Zabjelo-Ljubović"), prostire se paralelno sa Ulicom Ljudovita Štura, sjeverno od nje i slijepo završava kod novog stambenog bloka u dužini od oko 400 m. Asfaltirana je i urađena u svemu prema planskoj dokumentaciji.

VITNI VOREN (1864-1943), američki arhitekta i publicista

Rođen je u Njujorku. Studirao je na École des Beaux Arts (Školi likovnih umjetnosti) u Parizu. Ostvario je veliki broj projekata, posebno velikih hotela u saradnji sa Čarlsom D. Vetmorom, kao i veliki projekat rekonstrukcije istorijske biblioteke Univerziteta u Luvenu u Belgiji. Bio je neumoran u zagovaranju francuske stvari u Prvom svjetskom ratu kroz predavanja, pamflete i konkretne akcije. Osnovao je Odbor američkih studenata na École des Beaux Arts radi pružanja pomoći studentima i njihovim porodicama, a bio je između ostalog član Njujorškog odbora za poslijeratni oporavak. Kao neko ko je proveo dobar dio vremena u Evropi, pretežno Francuskoj, imenovan je za člana američke delegacije na Konferenciji mira u Parizu, održanoj poslije Prvog svjetskog rata, od 18. januara 1919. do 21. januara 1920. godine. To je i njegov prvi dodir i upoznavanje sa Crnom Gorom i crnogorskim pitanjem. Sa dubokim osjećanjem časti i odgovornosti borio se da Crna Gora dobije mjesto koje joj je pripadalo po međunarodnom pravu i pravdi.

Sva događanja oko Mirovne konferencije i položaja Crne Gore navele su Vorena da napiše knjigu koja je doživjela više izdanja: Montenegro the crime of the peace conference, New York, 1922; Montenegro ili delitto della confrenza della pace, Bologna, 1923; Montenegro le crime de la conference de la paix, Geneve-Paris, 1925; Knjiga je objavljena u prevodu na naš jezik: Crna Gora - Zločin mirovne konferencije (2000).

Po povratku u Ameriku, Voren nije prekinuo djelatnost i zalaganje za Crnu Goru. Godine 1924. u Njujorku je postao član Međunarodnog komiteta za odbranu crnogorske nezavisnosti. Svojim radom Vitni Voren je dao veliki doprinos američko-crnogorskim vezama i prijateljstvu.

Davanjem naziva ulici po Vitni Vorenu, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na istaknutu ličnost, čovjeka koji se borio da Crna Gora dobije mjesto koje joj je pripadalo po međunarodnom pravu i pravdi i čije djelo ima međunarodni istorijski, društveni i humanistički značaj.

- 1.28. ULICA RADOSAVA MIĆKOVIĆA ("Lokalna studija lokacije "Doljani") predstavlja nastavak postojeće ulice u naselju Doljani i ista se prostire od raskrsnice sa putem za selo Peuta, prema istoku i jugoistoku u dužini od oko 700 m, do puta za Kuće kod mjesta Burum, gdje se završava.

RADOSAV MIĆKOVIĆ (1928-1983), diplomirani inženjer agronomije

Rođen je u Bezjovu, Kuči. Osnovnu školu je završio 1939. godine na Cvilinu i dva razreda gimnazije u Podgorici, školske 1940/41. Za vrijeme rata je prekinuo školovanje i sa svim članovima porodice aktivno učestvovao u NOB-u, pretežno kao omladinski rukovodilac. Nakon oslobođenja Podgorice nastavio je (1945) školovanje u podgoričkoj gimnaziji, gdje je i maturirao 1948. godine. Diplomirao je na Poljoprivrednom fakultetu u Sarajevu, 1956. godine. Po završetku studija zaposlio se u Zemljoradničkoj zadruzi u Doljanima, odakle je 1958. prešao u Sarajevo, u Upravu za planinske pašnjake i u Sekretarijatu za poljoprivredu Bosne i Hercegovine, da bi se nakon četiri godine ponovo vratio u Titograd u Birou za unapređivanje poljoprivrede, a zatim u Veterinarsko-poljoprivrednoj stanici Titograd, INKOM-u u Crmnici i najzad u Republičkom zavodu za statistiku, gdje je, usljed narušenog zdravlja, penzionisan 1980. godine. Kao omladinac učestvovao je u omladinskim radnim akcijama na pruži Šamac - Sarajevo i Nikšić - Titograd. Objavio je nekoliko zapaženih stručnih radova u publikacijama.

Davanjem imena ulici po imenu Radosava Mićkovića, u skladu sa čl. 1 i 5 Zakona o spomen-obilježjima, simbolično se čuvaju uspomene na izuzetnu ličnost, posebno zaslužnu za društveni i ekonomski razvoj Crne Gore i šire.

- 1.29. BULEVAR 21. MAJ (DUP "Gornja Gorica I" i "Donja Gorica - koridor Cetinjskog puta i južne obilaznice") prostire se od kružne raskrsnice Nikšićkog puta i Ulice Vojislavljevića do mosta na rijeci Sitnici, prema magistralnom pravcu Podgorica - Cetinje, u dužini oko 3600 m.

Jedan od najznačajnijih datuma u novijoj istoriji Crne Gore je 21. maj 2006. godine, kada su građani Crne Gore na referendumu o državno-pravnom statusu Republike Crne Gore, mirnim, demokratskim putem, po najvećim evropskim standardima obnovili nezavisnost priznatu na Berlinskom kongresu, 1878. godine.

Davanjem naziva bulevaru - Bulevar 21. maj, trajno se obilježava događaj od izuzetnog značaja za državni, društveni, ekonomski i kulturni razvoj Crne Gore i koji je bitno doprinio međunarodnom položaju i ugledu Crne Gore, u skladu sa čl. 1 i 4 u Zakona o spomen-obilježjima.

V

Vrsta spomen-obilježja je spomen-objekat - ulice i bulevar, kao javni objekti u skladu sa Zakonom.

VI

Za podizanje spomen-obilježja davanjem naziva - Bulevar 21. maj, Vlada Crne Gore je dala saglasnost svojim Zaključkom, broj: 07-7786 od 19. decembra 2019. godine, u skladu sa članom 9 stav 3 Zakona o spomen-obilježjima.

VII

Odluku o podizanju spomen-obilježja davanjem naziva ulicama i bulevaru u Glavnom gradu, Skupština Glavnog grada donijeće u skladu sa Zakonom i ovim programom.

Završna odredba

Ovaj program stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu Crne Gore - opštinski propisi".